

Също си спомням много добре, че ми направи голямо впечатление и поведението на слушателите. Салонът бе препълнен и всички слушаха с голямо внимание. До края на сказката не се забеляза никакъв признак на отегчаване или отслабване на вниманието. А повечето от посетителите бяха най-обикновени работници, мнозина от които едва ли бяха чували нещо за Яворов.

Сигурен съм, че и другите сказки, които той подготвяше за Горне Джумая се били нанесени на същите висоти, както тези, които аз чух. Сега обаче не мога да си спомня защо не съм бил на нито една от тези сказки, макар че сме ходили заедно с него по други поводи в Горне Джумая.

Той често ходеше и сам в този град и почти винаги се връщаше късно през нощта. Веднаж ми се оплака, че са стреляли от засада по него и едвам можал да се отърве с бяг. Попитах го за причините, но той ми отговори уклончиво и аз не настоях повече. Тук искам да отбележа, че през цялото време на нашето приятелство той нито веднаж не спомена нищо пред мен за своите политически убеждения. Че има леви убеждения знаех, но нищо не подозирах за неговата скрита дейност, за която по-късно заплетих с живота си.

Друга една негова черта беше голямата му отзывчивост и услужливост. Ако някой му се помоляше за някаква услуга, той се чувствуваше задължен да я изпълни и винаги намираще начин да стори това. Знаем, че много пъти се е застъпвал пред директора на фабриката за разни искания на отделни работници и почти винаги е успявал.

Веднаж баща ми реши да ме посети във фабриката, но в същото време, по недоразумение и аз съм решил да отида до София и сме се разминали. И Ванцеров така посредничел баща ми и така се е грижел за него, че той отпосле дълго време не намираще думи да изкаже възторге си от доброто посрещане. А трябва да каже, че баща ми съвсем не беше от приказливите хора.